

Huur te duur

Verhalen achter de cijfers

SP Amsterdam

oktober 2014

Ik woon hier nu 27 jaar, mijn huis en de directe omgeving is de plek waar ik mij veilig voel, maar gelijktijdig is het ook mijn gevangenis, heb geen idee hoelang ik de kosten nog kan blijven dragen. Om eerlijk te zijn droom ik regelmatig dat ik met mijn hele hebben en houden op straat sta, en geen idee waar ik naar toe kan.. En ja verhuizen zou een optie kunnen zijn, maar waar vind ik nog een voor mij geschikte en betaalbare woning hier in Amsterdam, laat staan hoe betaal ik zo een verhuizing, kortom huilen met de pet op, of m`n petje in het water gooien en er onder

Een publicatie van de SP-fractie Amsterdam

Amstel 1
1011 PN Amsterdam

Tel 020-5523430

Amsterdam.sp.nl
Amsterdam@sp.nl

Twitter.com/SP_Amsterdam
Facebook.com/SPAmsterdam

Inleiding

Eén van de eerste dingen die de huidige regering van VVD en PvdA op het gebied van wonen deed, was het invoeren van de verhuurdersheffing, ook wel Blokbelasting. Alle verhuurders die meer dan tien sociale huurwoningen verhuren, zijn verplicht een fors deel van de huurinkomsten af te staan aan de regering. De inkomsten voor de regering lopen op tot 1,7 miljard in 2017.

	Opbrengst Rijk (alle verhuurders)	Tarief *)
2014	1.165	0,381 %
2015	1.355	0,449 %
2016	1.520	0,491 %
2017	1.700	0,536 %

Figuur 1 Opbrengst Blokbelasting en tarief als percentage van de woz-waarde Bron: Aedes.nl

Voor de verhuurders is de Blokbelasting een flinke financiële aderlating. Zij kunnen die onmogelijk opbrengen met alleen snijden in de eigen organisatie en bezuinigen op nieuwbouw en onderhoud. Min of meer noodgedwongen schuiven de verhuurders de rekening om die reden voor een groot deel door naar de huurders, door de huren fors te verhogen. Verhuurders krijgen hiertoe ook de vrije hand van deze regering. Immers afhankelijk van het inkomen van de huurders, mogen de verhuurders de huren sneller laten stijgen dan de inflatie, namelijk met 4 tot 6,5% per jaar.

Wat betekent dit alles voor het dagelijks leven van de huurders? Hoe hoog is de rekening die de regering via de verhuurder bij hen neerlegt? Dat zijn vragen die volgens de SP aandacht verdienen. In de landelijke politiek gaat de huurdiscussie vaak over grafieken en getallenstaatjes. Daarmee worden de dagelijkse zorgen van de gewone Amsterdammer niet goed zichtbaar. Uit de vastberadenheid waarmee de regering rustig doorgaat met het jaarlijks verhogen van de verhuurdersheffing, blijkt dat er bij het kabinet geen aandacht is voor de verhalen die schuilgaan achter de cijfers van de opbrengsten van de Blokbelasting. Om daar iets aan te veranderen heeft de SP het heft in eigen handen genomen en is in Amsterdam in gesprek gegaan met huurders. Op de site van de SP is twee maanden terug een meldpunt gestart: amsterdam.sp.nl/huurteduur. Daarnaast is de SP ook in verschillende

buurten van Amsterdam in gesprek gegaan met huurders. De meldingen die op het meldpunt binnenkwamen en de gesprekken op straat, vormen de basis van dit rapport.

Via de site kwamen zo'n 150 reacties binnen. Daarnaast zijn veel mensen gevoerd met Amsterdammers op straat en huis aan huis. Helaas is dat aantal gesprekken lastig te kwantificeren.

De verhalen van de huurders die zich op ons meldpunt meldden, liegen er niet om. De huurverhogingen die worden veroorzaakt door het regeringsbeleid leiden ertoe dat veel mensen in de knel komen. Het is geen uitzondering dat huurders meer dan 50% van hun inkomen kwijt zijn aan de huur.

De SP heeft altijd al gezegd en zegt het nog steeds: de Blokbelasting moet van tafel. Immers, deze heffing draait de sociale volkshuisvesting de nek om en brengt grote groepen huurders ernstig in de problemen. De heffing wordt in overgrote meerderheid opgehoest door mensen met een laag tot middeninkomen.

De SP hoopt dat dit rapport de regeringspartijen aan het denken zet en tot inkeer brengt. De grens is bereikt, er moet iets veranderen.

Leeswijzer

Doel van het SP-meldpunt Huur te duur was het verzamelen van persoonlijke verhalen van huurders die met flinke huurstijgingen worden geconfronteerd. Het betreft dus niet een statistisch onderzoek, maar een kwalitatief onderzoek.

Hieronder volgt een beschrijving van de drie meest voorkomende thema's die terugkwamen in de reacties die de SP kreeg. Door aandacht in (sociale) media, bereikten ons ook een aantal reacties van buiten Amsterdam. De strekking van deze reacties wijkt niet af van de verhalen uit Amsterdam.

Een (te) groot deel van het inkomen naar de huur

In jargon wordt het deel dat een huurder van zijn inkomen kwijt is aan de huur, de huurquote genoemd. Globaal noemt het budgetinstituut Nibud een huurquote van 20% acceptabel voor lagere inkomens, en 30% voor midden- en hogere inkomens. De mensen die reageerden op de website van de SP betalen een groot deel van hun inkomen aan de huur. Gemiddeld 38% van het inkomen blijkt aan de huur op te gaan. Er zijn echter ook mensen met een huurquote tot boven de 50%. Zoals de melding hiernaast van een huurder met een WAO uitkering. Zijn huur is 669 euro en de huurverhoging bedroeg 26 euro.

Al was de verhoging "maar" 4%, de huur en bijkomende kosten, (verwarming/servicekosten 129,73+22,33) dekken maar net mijn WAO uitkering van 854,21. De andere vaste lasten (Nuon, ziekenfonds, telefoon/internet, ect) worden betaald van de huur en zorgtoeslag 285,00+72.00, aan het eind van alle betalingen blijft er maar net genoeg over om van te eten. Al vele vele jaren geen vakantie, kleding/schoenen, dagje uit ect.. of een simpel bus ritje, 't zit er niet in.

Uit de reacties die de SP kreeg blijkt dat mensen zich door de huurverhogingen heel wat dingen moeten onzeggen. De stappen lopen uiteen. Zo wordt sparen moeilijk. Extra's zoals

Kleding koop ik tweedehands, warme maaltijden 2 x per week, een keer weggaan is onbetaalbaar geworden, met weggaan bedoel ik mijn ouders bezoeken, die wonen 75 km van mij vandaan. Naar verjaardagen ga ik niet, ik kan me niet veroorloven om een cadeautje te kopen, dus ook sociaal isolement. Geld voor abonnementen heb ik niet meer, eind vorig jaar abonnement tv-gids opgezegd wegens hoge kosten, lid van de bibliotheek ben ik ook niet meer, kan het niet meer betalen, zelfs niet de helft van het jaarlijkse abonnement, waar ik recht op heb.

biologisch eten of abonnementen moeten worden opgezegd. Maar ook moeten veel mensen dingen laten gaan die in de Nederlandse samenleving als gewoon worden gezien. Vakantie zit er vaak niet meer in. Hetzelfde geldt voor leuke dingen doen met hun kinderen. Vaak zijn bezuinigen nodig op kleding en voedsel. Of sportabonnementen van kinderen worden opgezegd. Een gevolg van deze financiële moeilijkheden is dat een deel van de melders zich meer en meer in een sociaal isolement bevindt. Deze mensen mengen zich minder in de samenleving, vertonen zich minder buiten de deur, omdat ze toch niks kunnen uitgeven en zich daarvoor schamen. Veel huurders ervaren sociale uitsluiting.

Een selectie uit de reacties over de hoge huurquote en de dingen die huurders daarom moeten

laten zitten volgt op de volgende pagina's.

Mijn budget is nu 35 euro per week. Daar moet ik alles van bekostigen: eten, drinken, zorgkosten die niet vergoed worden, kleding, OV. en noem maar op. Ben bijna zestig jaar, chronisch ziek en vorig jaar verhuisd. 63 traptreden in de Kinkerbuurt kon ik niet meer aan. Heb sinds augustus 2013 gelukkig een seniorenwoning met lift in Buitenveldert. Huur is incl. 65 euro voor de c.v. Mijn WAO inkomen bedraagt 890 euro.

Kleding koop ik tweedehands, warme maaltijden 2 x per week, een keer weggaan is onbetaalbaar geworden, met weggaan bedoel ik mijn ouders bezoeken, die wonen 75 km van mij vandaan. Naar verjaardagen ga ik niet, ik kan me niet veroorloven om een cadeautje te kopen, dus ook sociaal isolement. Geld voor abonnementen heb ik niet meer, eind vorig jaar abonnement tv-gids opgezegd wegens hoge kosten, lid van de bibliotheek ben ik ook niet meer, kan het niet meer betalen, zelfs niet de helft van het jaarlijkse abonnement, waar ik recht op heb.

Ik kom moeilijk rond. Moet flink bezuinigen elke dag. Ik hou niets over, kan geen kleding voor mezelf kopen of iets leuks doen met mijn kinderen. Ik ben alleen aan het overleven in plaats van leven, heb hierdoor ook enorm veel stress want heb twee thuis wonende kinderen en ben alleenstaande.

Na aftrek van alle vaste lasten, die ik alleen nog verder kan verlagen door TV + internet de deur uit te gooien, houd ik momenteel 342 euro per maand over om van te leven, ons te kleden, en mijn zoontje aan een en ander mee te laten deelnemen. Dat is 78 euro per week, ofwel 70 euro per maand hoger dan de norm om voor de voedselbank in aanmerking te komen. Met vakantiegeld betaal ik de rekeningen af die zijn opgelopen tijdens het jaar ervoor. Als ik wel de (zeer gewenste) aanvullende ziektekostenverzekering zou hebben, (ik zou niet weten wat te doen als ik problemen krijg) en zoals normaal, een inboedel en aansprakelijkheidsverzekering, dan zou ik nog geen 10 euro per week boven de voedselbanknorm uitkomen.

*Interen op spaargeld! Geen vakantie, vakantiegeld wordt gebruikt om gaten op te vullen!
Verder hoge zorg/ medicijn kosten maken situatie erger!*

Ik `investeer` ook geen cent meer (heb ik ook niet meer over) in het prettig en leefbaar maken van mijn woning en tuin want dat zou allemaal verloren geld en moeite zijn als ik er nog eens uitgezet word als ik het niet meer kan betalen. Ik doe dus niets aan de tuin of aan (wel nodig) isolatie van dit oude 1 steensmuren huis.

Ik kan geen biologisch eten meer kopen zoals ik gewend was. Ik ga nog maar zelden uit eten of uit met anderen, ongeveer 4 x per jaar. Ik woon alleen en zit dus veel thuis, wordt hierdoor eenzamer en somberder.

Geen geld voor woonverbetering zoals behang, verf. Geen vakantie of dagje weg.

Het wordt onbetaalbaar, ik kan gas & licht niet meer betalen, maar vanwege diabetes kan ik niet zonder woning.

Nog minder kunnen uitgeven aan simpele eerste levensbehoeften (eten). Er mag echt niets kapot gaan in huis, een reserve is er niet. Extra's zoals abonnementen hebben we al jaren niet meer. Dit jaar schakel ik weer stichting leergeld in voor de kinderen.

Ik kan mijn kind niets extra's meer bieden zoals een traktatie op school. Ik kan haar verjaardag niet meer vieren. Ook zorgpremie is nu niet meer te betalen.

Ik eet vaak dus nu een broodmaaltijd, Ik kan niet dagelijks gezond eten. Ik heb geen vrienden of familie, kan daar dus ook niet aankloppen. Ben al wel gewend aan het bijna nergens aan mee kunnen doen, bijna alles kost geld immers. Hier in t buurthuis voel ik me niet welkom, buiten gesloten omdat ik een ggz verleden heb. Nieuwe 2ehands kleding, .afgelopen 3 jaar alleen nieuw ondergoed gekocht verder niks. En de kapper, nou bij hoge uitzondering.

Ik kan niet meer rond komen. Ondanks de huursubsidie, houd ik zonder extra kosten van bijvoorbeeld tandarts, 120,= per .maand over om van te leven.

Boodschappen koop ik nu bij Aldi. Voor hobby: geen geld . Kleding: eens per jaar bij prijsvechters . Voor uitgaan, sporten enz.: geen geld. Voor OV: geen geld. Voor dierenarts voor de hond: geen geld

Ik kan mijn studerende dochter met kind niet naar wens en behoren als ouder ondersteunen. Kan niet naar wens mijn familie in Europees buitenland opzoeken. Kan niet meer mijn hobby uitoefenen. Onprettig gevoel dat steeds minder overblijft voor hetzelfde of minder. Ben sinds 2 jaar ook chronisch ziek (stress/druk)

Bezuinigingen, vooral op voedsel, kleding en dingen voormijn kinderen als sport, hobby etc.

Mijn dochter merkt dat andere kinderen alles heel makkelijk kunnen kopen en zij niet. Voor haar gezondheid moet ik een tramkaart van 59 euro kopen. Dat gaat ten koste van ons huishoudgeld. Dus leuke dingen zit er voor haar niet in. Ik vind ons nieuwe huis 599e niet waard. Het is een nieuwbouwwoning maar voor een 3 kamer woning gaat het bedrag me te ver. Ik krijg zogenaamd een lagere huur omdat mijn inkomsten niet hoog zijn maar ondertussen gaat na een maand de huur weer omhoog. Te schandalig. Als het niet medisch was was ik nooit verhuisd. Mijn vorige huur was 495e vanaf 1 juli 2014. En dan wordt er gezegd dat alleenstaande ouders vanaf 1 januari 2015 gekort gaat worden. Ik zit nota bene in de WAO maar wordt over een kam geschoren met bijstandsmoeders. Dat vind ik nogal schandalig.

Ik kan nu de huur nog betalen, maar ik ben nu bijna 59. Als het de komende 10 jaar zo door blijft gaan, gaat meer dan 75% op aan vaste lasten en ik maak me grote zorgen of we dan nog rond kunnen komen.

Er is steeds minder te besteden voor de boodschappen en een extratje'.

Door de huurverhoging koop je sommige dingen bijvoorbeeld minder vaak als je boodschappen doet in een supermarkt. Het maakt je wel een beetje somber in plaats van dat je er positiever van wordt. Minder vaak leuke dingen kunnen doen, zoals bioscoop, ergens iets drinken (mooi weer, of ff weg van huis), opeens kleding kopen van andere merken of waarvan de kwaliteit minder is.

Inmiddels is de huur van mijn sociale huurwoning in twee jaar tijd van 449 euro naar 486 euro gestegen terwijl mijn uitkering 900 euro bedraagt. De huur van sociale huurwoningen loopt dus steeds meer weg bij het inkomen van mij, ik behoor tot de laagste inkomensgroep. Bij de groep dus voor wie deze woningen bedoeld zijn. Het scheefwonen neemt dus toe, maar nu dan langs een andere weg. Mensen met een laag inkomen kunnen zo direct geen woning uit de sociale woningbouw betalen. Via de huursubsidie krijg ik wel een noodzakelijke bijdrage voor de netto huur. Maar hoe lang nog? En als de huur maar blijft stijgen wat dan? Of misschien verkoopt de Alliantie mijn woning wel aan een investeerder. En wat dan? De onzekerheden stapelen zich op en de bezorgdheid neemt toe.

Ik kom moeilijk rond en moet flink bezuinigen elke dag. Ik hou niets over, kan geen kleding voor mezelf kopen of iets leuks doen met mijn kinderen. Ik ben alleen aan het overleven in plaats van leven

Heb alleen AOW, na aftrek van andere vaste lasten heb ik nog maar 100 euro te besteden voor eten, kleding. Ik heb enorm veel stress, want ik heb twee thuis wonende kinderen en ben alleenstaande.

Ik kan geen reserves meer opbouwen, ik kan de eigen bijdrage voor de osteopaat niet betalen en moet nu waarschijnlijk afzien van deze voor mij noodzakelijke zorg. Ik ga niet op vakantie, ik kan niet bij mijn familie op bezoek wanneer ik dat wil, ik koop tweedehandskleding, ik ga niet uit en heb niet voldoende geld voor mijn hobby, fotograferen. Ik trek in de winter een vest aan, dikke sokken en kijk met een deken om mij heen naar de tv, zodat ik de thermostaat op 18 graden laten staan, boven is het dan warm en in mijn woonkamer is het dan koud. Dat is de situatie nu.

Na het betalen van al mijn vaste lasten, hou ik 84,45 per maand over om van te eten, kleden en "leuke dingen" te doen. Ik heb geen recht op een stadspas, dus kom ik nauwelijks de deur nog uit.

2) Stapeling van stijgende uitgaven

De huurverhoging is niet de enige kostenpost die huurders op hun bordje krijgen. Er is de afgelopen jaren op allerlei zaken bezuinigd en allerlei levensbehoeften zijn duurder geworden. Mensen krijgen daardoor te maken met een stapeling van bezuinigingen. Met name vanwege die stapeling, dat alles bovenop de huur, komen deze huurders in de problemen.

In 2013 is de huur ook met 18 euro omhoog gegaan, in 2 jaar is het inkomen wat ik na aftrek van de vaste lasten vrij te besteden heb door deze huurverhogingen met 40 euro per maand omlaag gegaan. Daarnaast ben ik in 2012 de jaarlijkse woontoeslag verloren nadat die was afgebouwd van 90 euro per jaar naar 70 euro per jaar. Ik heb tevens een dure aanvullende ziektekostenverzekering moeten afsluiten sinds allerlei medische zorg uit het basispakket gehaald is. Deze valt buiten de zorgtoeslag. En daarnaast betaal ik 15 euro per twee maanden meer aan Liander (energienet). Het betekent dat ik maandelijks iets meer dan 300 euro overhoud voor mijn levensonderhoud. Dat ik niet langer een dekkende tandartsverzekering heb. Dat ik niet langer gebruik kan maken van fysiotherapie en andere specialistische zorg omdat ik op geen enkele manier in staat ben om ook nog eens allerlei eigen bijdragen te betalen. Of het eigen risico van 350 euro. Dat doet pijn. Ik behoor tot de groep die zich allerlei vormen van zorg niet langer kan permitteren.

Een selectie uit de reacties over de stapeling van stijgende uitgaven volgt op de volgende pagina's.

Behalve huur worden alle lasten keer op keer verhoogd. Dat drukt zwaar op mijn inkomen. Als beeldend kunstenaar ben ik sinds het kabinet Rutte I (maar eigenlijk al sinds 'paars) alleen maar minder gaan verdienen.

Ik huur van een particulier en heb huurverlaging aangevraagd, maar geen enkele reactie ontvangen. Door de verhoging onder andere van de zorgtoeslag en eigen bijdrage houd ik niets meer over. Ik zie mij nog bij de voedselbank terecht komen.

*Interen op spaargeld! Geen vakantie, vakantiegeld wordt gebruik om gaten op te vullen!
Verder: hoge zorg- en medicijnkosten maken situatie erger!*

Er wordt verhoogd, ieder jaar weer, maar we worden ook zwaarder belast en niet geholpen als middeninkomen.

Alles wordt duur. Wij hebben 3 kinderen, van 17, 8 en 7 jaar. We houden niks over meer, komen niet rond, zorg gaat duurder worden. Nu gaan ze ook de kindregeling veranderen, ik ben bang wat de toekomst ons gaat brengen.

In 2013 is de huur ook met 18 euro omhoog gegaan, in 2 jaar is het inkomen wat ik na aftrek van de vaste lasten vrij te besteden heb door deze huurverhogingen met 40 euro per maand omlaag gegaan. Daarnaast ben ik in 2012 de jaarlijkse woontoeslag verloren nadat die was afgebouwd van 90 euro per jaar naar 70 euro per jaar. Ik heb tevens een dure aanvullende ziektekostenverzekering moeten afsluiten sinds allerlei medische zorg uit het basispakket gehaald is. Deze valt buiten de zorgtoeslag. En daarnaast betaal ik 15 euro per twee maanden meer aan Liander (energienet). Het betekent dat ik maandelijks iets meer dan 300 euro overhoud voor mijn levensonderhoud. Dat ik niet langer een dekkende tandartsverzekering heb. Dat ik niet langer gebruik kan maken van fysiotherapie en andere specialistische zorg omdat ik op geen enkele manier in staat ben om ook nog eens allerlei eigen bijdragen te betalen. Of het eigen risico van 350 euro. Dat doet pijn. Ik behoor tot de groep die zich allerlei vormen van zorg niet langer kan permitteren,

Ben een werkende moeder. Echtgenoot heeft geen inkomen momenteel. Ik moet alle restjes bij elkaar schrapen om nog enigszins normaal te kunnen leven. Ziektekostenverzekering rijst de pan uit, huur ook, en zo voort: misschien is werken dus toch niet lonend!

3) Verhuizen is geen optie en geen oplossing

Met de inkomensafhankelijke huurverhoging beoogt het kabinet het zogenaamde scheefwonen tegen te gaan. Het kabinet heeft het dan over sociale huurders die makkelijk een duurder huis zouden kunnen bekostigen. De SP is overigens van mening dat het ware scheefwonen is als mensen in een te duur huis wonen. Uit de verhalen die de SP binnenkreeg blijkt dat ook de verwachting van het kabinet niet wordt waar gemaakt. De sociale huurwoningen die vrij komen, worden vanzelf door de Donnerpunten een vrije sectorwoning. Kortom: ook al verhuis je als scheefwoner, de wachtlijst voor de sociale huur wordt er niet korter door. Verder blijkt dat mensen eigenlijk best wel willen verhuizen, maar dat zij voor koop en vrije sector niet in aanmerking komen, omdat hun inkomen maar weinig boven de sociale huurgrens zit. Hun inkomen, zal gezien de levensfase waarin ze zitten, eerder afnemen dan groeien.

Dit maakt dat veel huurders erg pessimistisch zijn over de toekomst. Zij zitten in een steeds duurder wordende huurwoning, maar hebben geen mogelijkheid daaraan te ontsnappen. Tegelijkertijd hangt de volgende huurverhoging als een zwaard van damocles boven hun hoofd. Zoals voor de huurster met het verhaal hiernaast. Ze kreeg vier procent huurverhoging.

Ik woon hier nu 27 jaar, mijn huis en de directe omgeving is de plek waar ik mij veilig voel, maar gelijktijdig is het ook mijn gevangenis, heb geen idee hoelang ik de kosten nog kan blijven dragen. Om eerlijk te zijn droom ik regelmatig dat ik met mijn hele hebben en houden op straat sta, en geen idee waar ik naar toe kan.. En ja verhuizen zou een optie kunnen zijn, maar waar vind ik nog een voor mij geschikte en betaalbare woning hier in A`dam, laat staan hoe betaal ik zo een verhuizing, kortom huilen met de pet op, of m`n petje in het water gooien en er onder

Een selectie uit de reacties over (on)mogelijkheid tot verhuizen en de slechte verwachtingen voor de toekomst volgt op de volgende pagina's.

Ik hoop dat u extra aandacht wilt besteden aan het feit dat verhuizen vrijwel geen optie meer is vanwege de huur die dan betaald moet gaan worden. Ik zit in een huis met ernstige geluidsoverlast en problemen met schimmel en de verhuurder, maar verhuizen is vrijwel geen optie. Er is te weinig aanbod en de nieuwe huur die dan betaald moet gaan worden is niet meer betaalbaar. De huurtoeslag is dan niet meer voldoende. Ik zou dus bij God niet meer weten hoe ik ooit nog een ander huis zou kunnen krijgen omdat die nieuwe huren niet

op te brengen zijn.

Wat mij het meest stoort is dat de huurverhoging van 6.5 % wordt opgelegd omdat ik plaats zou moeten maken voor mensen met minder inkomen zodat deze in een sociale huurwoning kunnen wonen, maar niets is minder waar want als ik uit mijn woning zou gaan dat wordt deze verkocht voor een goede prijs aan mensen die net zoveel verdienen als ik en dat vind echt belachelijk.

Een huis kopen neemt risico's met zich mee. Want als je in de bijstand komt mag ik er weer uit, omdat wij het niet kunnen betalen. Dan denk je dan zoek je toch een baan ! Echter ben ik reeds midden 50 en tamelijk kansloos op de arbeidsmarkt. Mede door versoepeling van het ontslagrecht is het moeilijk straks om je baan te krijgen en zeker als je op leeftijd bent een baan te vinden. Deze regering is wat mij betreft goed bezig. Breek alles maar af !!! Ook de opgebouwde welvaart. Je zit jaren op de nullijn. Al zou ik op deze woning blijven zitten en ik kom in de bijstand dan hebben wij een probleem. De bijstand is 1700 , mijn vrouw verdient 800 dus ik krijg er maar 900 bij. Daarvan moet je ven je woonlasten gaan betalen € 850 . Natuurlijk krijg je huurtoeslag, maar je opgebouwde welvaart ben je kwijt.

Ondanks een inschrijfduur van ruim 10 jaar heb ik geen recht op een sociale huurwoning omdat ik bruto 2000 euro teveel op jaarbasis verdien. Ik mag geen huis kopen omdat ik een 4-jarig contract heb en geen rijke familieleden om garant te staan.

De huurverhoging heeft niet alleen gevolgen voor zittende huurders. Ik ben 38 en woon in een huis van 28 vierkante meter. Ik kan hier niet weg omdat ik een hogere huur niet zou kunnen betalen. Steeds meer corporaties gooien ook de servicekosten omhoog.

Verhuizen en dus goedkoper wonen kost ook geld dat ik niet heb.

Verhuizen is geen optie, omdat andere sociale huurwoningen in Amsterdam moeilijk zijn te verkrijgen en verhuizen in de praktijk neerkomt op een nog hogere huur voor minder oppervlakte.

Ik heb een medische urgentie voor een benedenhuis maar die nieuwe huren zijn zo belachelijk veel hoger geworden dat verhuizen er niet meer inzit. Zelfs met veel meer huurtoeslag ben ik netto veel meer kwijt als ik de rekenmodellen op woningnet bekijk.

Schandalig dat in het blok waar ik woon een aantal woningen al maanden leeg staan omdat

ze er geen kopers voor vinden. Als alleenstaande met een modaal inkomen woon ik zogenaamd scheef maar ik zou niet weten waar ik naar toe moet, met mijn leeftijd (62) kan ik niets kopen en de huren zijn onbetaalbaar.

Omdat ik tot de modale groep behoor staat het water mij nog niet aan de lippen, maar ik val buiten welke ondersteuning ook terwijl het leven steeds schraler wordt. Er zijn berichten dat de regering mogelijk meer verrassingen in petto heeft ten aanzien van het huurbeleid, waar de verhuurders vast reikhalzend naar uitzien. Echter wij als huurder moeten nu eens met rust gelaten worden; de grens is nu echt wel bereik.

Omdat wij ouder zijn, en ik arbeidsongeschikt ben en mijn man een tijdelijke bijverdienste heeft (want bijna geen pensioen,) kunnen wij niet kopen. Wij verwachten op korte termijn een flinke inkomensdaling terwijl onze huur nu enorm stijgt.

Ik woon in een veel te groot huis, alleen. Als ik hier weg ga, wordt het een vrije sectorwoning met een huur van 1000 euro en dan staat deze woning 3-9 maanden leeg.

Conclusies

De verhalen die de SP heeft binnengekrepen op het meldpunt en heeft gehoord in gesprekken op straat, zijn confronterend. Veel huurders bevinden zich in financiële problemen en steeds meer andere zaken schieten erbij in. De kwaliteit van leven gaat er op achteruit. Dat varieert van een steeds soberdere levensstijl tot het afzien van warme maaltijden en sociaal isolement. Het meest schrijnende is nog wel dat de vooruitzichten voor de toekomst voor veel huurders slecht zijn. Mensen weten nu al dat er volgend jaar een verdere huurverhoging dreigt. Huurders die nu al in de problemen zitten en moeten rondkomen van een paar tientjes per week, weten dat het volgend jaar nóg krappere zal worden.

Op basis van de verhalen die de afgelopen weken zijn verzameld, doet de Amsterdamse SP de volgende aanbevelingen:

- 1) Heb oog voor de nieuwe groep 'scheefhuurders' die wordt gecreëerd: niet mensen die in een te goedkoop huis wonen, maar in een te duur huis. Maak huurverlaging voor deze groep mogelijk en biedt dit op een toegankelijke manier aan.
- 2) Verlaag de maximale huurverhoging bovenop de inflatie. De huren stijgen harder dan de inkomens, zelfs voor de allerlaagste inkomens die 4% huurverhoging krijgen. Daardoor wordt de financiële ruimte voor huurders almaar krappere.
- 3) Zie af van de herziening van het puntenstelsel waarin de Donnerpunten worden vervangen door de Blokpunten en de marktwaarde sterk gaat meetellen in de huurprijs. Dit leidt ertoe dat de huren in Amsterdam nóg hoger mogen worden dan nu al het geval is. Dit zal leiden tot verdere verslechtering van de nu al krappe huishoudboekjes van Amsterdamse huurders.
- 4) Zorg ervoor dat vrijkomende sociale huurwoningen niet meteen geliberaliseerd worden. Geef corporaties de financiële ruimte om deze woningen opnieuw in het sociale segment te verhuren.
- 5) Laat huren niet boven de sociale huurgrens uitstijgen. Omdat de sociale huurgrens is bevroren op 699 euro, maar de huurverhogingen wel door blijven gaan, ontstaan er nijpende situaties. De huur mag boven de 699 euro sterker stijgen dan de inflatie. Maar huurders die achteruit gaan in inkomen en wel een huur boven de 699 euro betalen, verliezen de mogelijkheid die huurtoeslag aan te vragen.

6) Bouw de verhuurdersheffing af die samenhangt met al de bovenstaande kwesties. De verhuurdersheffing is in feite een belasting op huurders en dupeert voornamelijk mensen in de laagste inkomenscategorieën. Het is de belangrijkste oorzaak van het onbetaalbaar worden van sociale huurwoningen, het krimpen van de sociale woningvoorraad, het is een rem op de nieuwbouw en zorgt voor teruglopende investeringen in onderhoud.

